

ตารางที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	131	72.8
หญิง	49	27.2
สถานภาพสมรส		
โสด	25	13.9
แต่งงาน	146	81.1
หม้าย	9	5.0
อายุ		
1-10	7	3.9
11-12	32	17.8
21-30	74	41.1
31-40	53	29.4
41 ปีขึ้นไป	14	7.8
สมาชิกในครัวเรือน		
1-2	4	2.2
2-3	59	32.8
3-4	98	54.4
4 คนขึ้นไป	19	10.6

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
อาชีพหลัก		
ทำไร่	1	0.6
รับจ้าง	179	99.4
รายได้ต่อการทำงาน 1 ครั้ง		
แลกด้วยอาหาร เช่น หมู ไก่	34	18.9
แลกด้วยเสื้อผ้า	142	78.9
แลกด้วยเงิน	4	2.2
ไม่ตอบ	-	-
รายได้ต่อเดือนเฉลี่ยต่อครอบครัว		
500-1,000	1	0.6
1,001-1,500	5	2.8
เกินกว่า 1,500	1	0.6
ไม่มีรายได้/ไม่แน่นอน	173	96.1
การเคลื่อนย้ายบ้านในรอบเดือน		
10 วัน	65	36.1
20 วัน	109	60.6
30 วัน	6	3.3
รวม	180	100.0

ข. การพิสูจน์สมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 จำนวนป่าไม้ที่ลดลง มีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของผิต้องเหลือง จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า การตัดไม้ทำลายป่ามีผลกระทบต่อ การทำลายแหล่งน้ำตามธรรมชาติ คนเผ่าผิต้องเหลืองตอบเห็นด้วยมากที่สุด จำนวน 176 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็น

ร้อยละ 97.8 ผลกระทบของการทำลายป่าไม้จากการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานของชนเผ่าเผ็ดตองเหลืองจากคำถามที่ว่า เมื่อป่าไม้ถูกทำลายหมดท่านจะสร้างบ้านลงหลักปักฐานได้หรือไม่ พบว่าชนเผ่าเผ็ดตองเหลือง ตอบว่ายังไม่ได้คิดถึงอนาคตข้อนี้ คือตอบข้อที่ว่า ยังคิดไม่ได้ว่าจะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด เผ็ดตองเหลืองตอบเห็นด้วยข้อนี้มากที่สุด คือ 149 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 82.0

ตารางที่ 2 ผลกระทบของการตัดไม้ทำลายป่าต่อการทำลายแหล่งน้ำ

การตัดไม้ทำลายป่า จะมีผลทำให้แหล่ง น้ำที่มีอยู่ตาม ธรรมชาติหมดไป	เพศ		สถานภาพ สมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
เห็นด้วย	129	47	24	152	37	72	53	14	176
	98.5	95.9	96.0	98.1	94.9	97.9	100	100	97.8
ไม่แน่ใจ	1	-	-	1	1	-	-	-	1
	3.8	2.0	4.0	3.2	2.6	5.4	1.9	-	0.6
ไม่เห็นด้วย	1	-	-	1	-	1	-	-	1
	0.8			0.6		1.4			0.6
ไม่ตอบ	-	2	1	1	1	1	-	-	2
		4.1	4.0	0.6	2.6	1.4			1.1
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากตารางที่ 2 พบว่าการทำลายป่าไม้ จะมีผลกระทบต่อการทำแหล่งน้ำตามธรรมชาติหมดไป ชนเผ่าเผ็ดตองเหลืองตอบเห็นด้วย 176 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 97.8 ที่ตอบเห็นด้วยเป็นชาย 129 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 98.5 เป็นหญิง 47 คน จากจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 95.9 จากสถานภาพการสมรสพบว่า เป็นคนโสด 24 คน จากจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 96.0 แต่งงานแล้ว 152 คน จากจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 98.1 อายุ 21-30 ตอบเห็นด้วยถึง 72 คน คิดจากจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 97.3 จากตารางที่ 2 นี้ แสดงให้

เห็นว่าการยอมรับสมมุติฐานที่ 1 ที่ว่า จำนวนป่าไม้ที่ลดลงมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของ ผีตองเหลือง

ส่วนคำถามที่ว่า เมื่อป่าไม้ที่ท่านอยู่อาศัย ถูกทำลายลงมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของท่านหรือไม่ ผีตองเหลืองตอบว่าใช่ จำนวน 174 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 96.7 การที่ชนเผ่าผีตองเหลืองตอบคำถามดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ชนเผ่าผีตองเหลืองนั้นได้อาศัยอยู่ในป่าเปรียบเสมือนการพึ่งพากัน ชนเผ่าผีตองเหลืองต้องใช้ชีวิตพึ่งพาป่า โดยเฉพาะการเก็บเกี่ยวผลไม้จากป่า และอาศัยป่าเป็นแหล่งพักพิง และผลพลอยได้ที่เป็นของป่า ส่งผลกระทบต่อหัวหน้าชนเผ่าผีตองเหลืองมีวิถีชีวิตอยู่เพื่อที่จะขึ้นห้วยอยู่ในสังคมต่อไปนั้น จะต้องมี adaptation ตัวเอง จากทฤษฎีระบบเศรษฐกิจ(Economic System) กล่าวถึงกระบวนการผลิตที่ว่าจะต้องมีที่ดิน (land) แรงงาน(labour) ทุน(captial) และการจัดการ (management) แต่ชนเผ่าผีตองเหลือง ไม่มีกระบวนการผลิตเป็นของตนเอง ระบบกรรมสิทธิ์ไม่มีในชนเผ่าผีตองเหลือง ผีตองเหลืองไม่มีการสะสมทรัพย์สินสมบัติ ไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินเพราะมีการย้ายถิ่น เป็นประจำสม่ำเสมอทุกรอบ 10 วัน การทำลายป่าไม้ก็เท่ากับเป็นการทำลายที่อยู่อาศัยของผีตองเหลือง การที่ผลผลิตจากป่าหมดไป ผีตองเหลืองก็ต้องพัฒนาการยังชีพให้อยู่รอดโดยการขายแรงงาน (labour) ให้กับชาวเขาเผ่าม้ง ที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียง แสดงว่าระบบเศรษฐกิจของผีตองเหลืองเปลี่ยนแปลงจากการเก็บเกี่ยวของป่ามาเป็นการขายแรงงานเพื่อแลกเปลี่ยนปัจจัยในการดำรงเผ่าพันธุ์ของตนเอง จากการวิจัยครั้งนี้จึงยอมรับสมมุติฐานข้อที่ 1 ที่กล่าวว่า จำนวนป่าไม้ที่ลดลงมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของผีตองเหลือง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 ผลกระทบของการทำลายป่าไม้ต่อการเคลื่อนย้ายถิ่นของผีตองเหลือง

เมื่อป่าไม้ถูกทำลาย ลงจำนวนมากพื้นที่ ที่ท่านจะเคลื่อนย้าย ไม่มีอีกต่อไปท่าน จะสร้างบ้านหลัก ปัจจุบันหรือไม่	เพศ		สถานภาพ สมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
สร้างบ้านหลัก	2	2	1	3	1	1	1	1	4
ปัจจุบัน	1.5	4.1	4.0	1.9	2.6	1.4	1.9	7.1	2.2
ไม่แน่ใจ	23	2	3	22	6	8	9	2	25
	17.6	4.1	12.0	14.2	15.4	10.8	17.0	14.3	13.9
ยังคิดไม่ได้ว่าจะ	106	43	20	129	31	64	43	11	149
เปลี่ยนแปลงไปใน	80.9	87.8	80.0	83.2	79.5	86.5	81.1	78.6	82.8
ทิศทางใด									
ไม่ตอบ	-	2	1	1	1	1	-	-	2
		4.1	4.0	0.6	2.6	1.4			1.1
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากตารางที่ 3 พบว่า คนเผ่าผีตองเหลืองยังไม่คิดถึงอนาคตว่าเมื่อป่าไม้ถูกทำลายลงจำนวนมาก พื้นที่ที่ท่านจะเคลื่อนย้ายไม่มีอีกต่อไป ผีตองเหลือง ตอบว่ายังคิดไม่ได้ว่าจะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด จำนวน 149 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 82.8 คนเผ่าผีตองเหลืองที่ตอบเป็นเพศชาย 106 คน เป็นคนที่แต่งงานแล้ว 129 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 80.9 เป็นคนที่แต่งงานแล้ว 129 คน จากจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 83.2 อายุ 20-30 ปี ตอบ 64 คน จากจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 86.5

ตารางที่ 4 ผลกระทบของการทำลายป่าไม้ต่อการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต

เมื่อป่าไม้ที่ท่านอยู่ อาศัยถูกทำลายลงมี ผลต่อการเปลี่ยน แปลงวิถีชีวิตของ ท่านหรือไม่	เพศ		สถานภาพ สมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
ใช่	128	46	24	150	38	69	53	14	174
	97.7	93.9	96.0	96.8	97.4	93.2	100.0	100.0	96.7
ไม่แน่ใจ	2	-	-	2	-	2	-	-	2
	1.5	-	-	1.3	-	2.7	-	-	11.1.
ไม่ใช่	1	3	1	3	1	3	-	-	4
	0.8	6.1	4.0	1.9	2.6	4.1	-	-	2.2
ไม่ตอบ	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากตารางที่ 4 พบว่าชนเผ่าม้งต้องเหลือตอบว่า เมื่อป่าไม้ที่ท่านอยู่อาศัยถูกทำลายลงจะมีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของท่าน ผิดต้องเหลือตอบว่าใช่ 174 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 96.9 เป็นชาย 128 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 97.7 เป็นคนแต่งงานแล้ว 150 คน จากจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 96.8 อายุ 31-40 จำนวน 53 คน จากจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 100 จากการตอบคำถามตารางที่ 4 นั้นยืนยันสมมุติฐานที่ 1 ที่ว่า จำนวนป่าไม้ ที่ลดลงมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ ของเผ่าม้งเหลือ

ตารางที่ 5 ผลกระทบของการทำลายป่าไม้ต่อการเปลี่ยนแปลงการประกอบอาชีพ

เมื่อป่าไม้ถูกทำลาย ลงเป็นผลให้ชีวิต ท่านต้องเปลี่ยน แปลงการประกอบ อาชีพมารับจ้าง ทำงาน	เพศ		สถานภาพ สมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
เห็นด้วย	130	46	23	148	37	69	51	14	171
	99.2	93.9	92.0	95.5	93.2	93.2	96.2	100.0	98.3
ไม่แน่ใจ	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ไม่เห็นด้วย	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ไม่ตอบ	1	2	2	1	1	1	-	-	-
	0.8	4.1	8.0	0.6	5.1	1.4			1.7
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากตารางที่ 5 พบว่า ผลกระทบของการทำลายป่าไม้ต่อการเปลี่ยนแปลงการประกอบอาชีพมารับจ้างทำงาน พบว่าผิดองเหลืองตอบเห็นด้วย จำนวน 171 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 98.3 เป็นชาย 130 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 99.2 เป็นคนแต่งงานแล้ว 148 คน จากจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 95.5 อายุ 31-40 ปี จำนวน 51 คน จากจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 96.2 การตอบสมมุติฐานดังกล่าวนี้ยืนยันสมมุติฐานข้อที่ 1 ว่าเป็นความจริง

จากตารางที่ 6 เรื่องความอุดมสมบูรณ์ของดินที่ใช้ในการเพาะปลูกชนเผ่าเผ็ดตองเหลือง ตอบว่า ดินขาดความอุดมสมบูรณ์ คิดเป็นร้อยละ 88.3 เพศชายตอบ 115 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 87.7 เพศหญิง ตอบ 44 คน จากทั้งหมด 49 คน คิดเป็นร้อยละ 89.8 เผ็ดตองเหลือง ที่เป็นโสด ตอบ 20 คน จากจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 เผ็ดตองเหลืองที่แต่งงานแล้ว ตอบ 139 คน จาก 155 คน คิดเป็นร้อยละ 89.7 อายุเผ็ดตองเหลืองระหว่าง 21-30 ปี 65 คน จากจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 87.8 จากการตอบคำถามดังกล่าวข้างต้นแสดงว่าชนเผ่าเผ็ดตองเหลือง ตระหนักดีว่าความอุดมสมบูรณ์ของดินที่ใช้ในการเพาะปลูกนั้นลดคุณภาพความอุดมสมบูรณ์ลงเรื่อย ๆ ซึ่งยืนยันสมมติฐานข้อที่ 2 ที่กล่าวว่า ที่ดินที่มีจำนวนจำกัดมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจต่อเผ็ดตองเหลือง เพราะที่ดินที่มีความอุดมสมบูรณ์นั้นจะมีผลผลิตที่เกิดจากธรรมชาติให้เผ็ดตองเหลือง ได้อาศัยเป็นอาหารต้องลดลงและในที่สุดก็จะหมดไป

สมมติฐานที่ 3 ทรัพยากรธรรมชาติที่ลดน้อยลงมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของเผ็ดตองเหลือง

ทรัพยากรธรรมชาติของประเทศไทยที่ลดน้อยลง ทั้งป่าไม้ ความอุดมสมบูรณ์ของดิน ชนเผ่าเผ็ดตองเหลืองเป็นชนกลุ่มน้อยที่ได้รับผลกระทบโดยตรง เพราะชนเผ่าเผ็ดตองเหลือง เป็นชนกลุ่มน้อยชาวเขาที่ล่าสัตว์ที่สุด ที่ดำรงชีพด้วยการเก็บของป่า ล่าสัตว์ (Hunting and Gathering) หาอาหารจากสิ่งที่อยู่ในธรรมชาติ ในสิ่งแวดล้อมรอบตัว คือ การล่าสัตว์เล็ก การตกปลา และการหาพืชผักต่างๆ ในป่า พืชผักต่างๆ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการผลิตอาหารไม่ว่าโดยทางตรง คือการเพาะปลูกหรือโดยทางอ้อม คือการควบคุมเพื่อนจำนวนสัตว์ต่างๆ ไว้กินเนื้อนม ชนเผ่าเผ็ดตองเหลืองเป็นสังคมผู้บริโภคนิยม ไม่ใช่สังคมผู้ผลิต ไม่เน้นกรรมสิทธิในทรัพย์สินที่ดิน มีการอพยพไปตามแหล่งอาหาร นำอาวุธ เครื่องมือ เครื่องใช้ที่จำเป็นติดคอเท่านั้น และไม่จำเป็นต้องมีเครื่องมือในการผลิต ในอดีตของการดำรงชีพของมนุษย์ 99% เป็นการดำรงชีพด้วยการบริโภคของป่า (Consumption Food) คือการหาอาหารจากสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว การแลกเปลี่ยนแบบภาวะตอบสนองกัน ปฏิบัติอยู่อย่างแพร่หลายในสังคม ชนเผ่าเผ็ดตองเหลืองนอกจากการแลกเปลี่ยนอาหารแล้ว ยังมีการแลกเปลี่ยนสิ่งของอื่นพร้อมไปด้วย ในกรณีได้ล่าสัตว์ใหญ่มาได้ เช่น หมูป่า สำหรับเลี้ยงคนได้ทั้งกลุ่มจะต้องแจกเนื้อสัตว์ให้ทุกคน เพราะไม่มีการถนอมอาหารถ้าปล่อยทิ้งไว้เนืออาจเน่าเสีย ในขณะที่เดียวกันคาดหวังเมื่อคนอื่นได้สัตว์มาได้จะแบ่งตอบแทนบ้าง Barter system การแลกเปลี่ยนสินค้าอีกรูปแบบหนึ่ง โดยใช้สินค้าแลกเปลี่ยนโดยตรง ไม่ใช่สื่อกลางแลกเปลี่ยน ลักษณะแบบการค้าเงียบ (Silent Trade) เป็นวิธี

ปฏิบัติต่อกันอย่างแพร่หลายในกลุ่มสังคมดั้งเดิม หรือลักษณะการแลกเปลี่ยนสินค้าแบบใบ้ (Dumb Barter) ซึ่งกระทำโดยผู้แลกเปลี่ยนไม่ต้องพบปะกันเลย คือคนหนึ่งนำสินค้าเสนอมาวางไว้ที่จุดนัดหมายแล้วก็จากไป ต่อจากนั้นผู้แลกเปลี่ยนอีกคนหนึ่งจะปรากฏตัวขึ้น เพื่อนำสิ่งของที่แลกเปลี่ยนไปวางข้างๆ ของที่คนแรกมาวางไว้ ฝ่ายแรกพอใจก็จะนำสิ่งของกลับไป แต่ถ้าไม่พอใจก็จะทิ้งไว้ตามเดิม แล้วนำของตนกลับคืนไป คนเผ่าเผ็ดตองเหลืองมักจะแลกเปลี่ยนของกับชนเผ่าม้ง เผ่าอีก้อ เผ่ามูเซอร์ เผ่ากระเหรี่ยง ฯลฯ ของที่ชนเผ่าเผ็ดตองเหลืองนำไปแลกเปลี่ยนมี น้ำผึ้ง ขี้ผึ้ง หน่อไม้ หน่อหวาย เผือกมันป่า เสือ ตะกร้า ยามที่ทำจากหวาย ฟืน สมุนไพร สัตว์น้ำที่หามาได้ งาช้าง ดีหมี ตัวตุ่น ตัวอ้น ของที่ต้องการแลกเปลี่ยนมา คือ เหลือ เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม เหล็ก ยาสูบ ไม้ขีดไฟ

การแลกเปลี่ยนแรงงาน (Labour Exchange) จากการที่ป่าไม้ลดน้อยลง ทำให้ชนเผ่าเผ็ดตองเหลือง ขาดปัจจัยสี่ ในการดำรงชีพจำเป็นต้องปรับตัว เพื่อความอยู่รอดจากการบริโภคของป่า Consumption Food จำนวนป่าคงดิบ ลดลงจำนวนมากด้วยสาเหตุหลายปัจจัย ไม่สามารถแลกเปลี่ยนด้วยสิ่งของจึงจำเป็นต้องแลกเปลี่ยนด้วยแรงงาน Labour Exchange โดยการรับจ้าง เผ่าม้งทำไร่ เพื่อแลกเปลี่ยนกับอาหารเพื่อยังชีพ เผ่าม้งขยายพื้นที่เพาะปลูกตามกระแสของสังคมเมือง แต่ขาดแรงงานในการทำไร่บนดอย ชนเผ่าเผ็ดตองเหลือง ได้รับค่าแรงต่ำไม่ค่อยมีปัญหาหากถ้าม้งจากชาวเผ่าอื่น เช่น กระเหรี่ยง อีก้อค่าแรงสูงกว่าปัญหามากกว่า ชนเผ่าเผ็ดตองเหลืองต้องการรับจ้างม้ง เพราะสื่อภาษากันรู้เรื่อง ม้งเป็นนายจ้างที่เข้าใจความต้องการ ชนเผ่าเผ็ดตองเหลืองมากกว่าชนเขาเผ่าอื่น ของที่แลกเปลี่ยนกับแรงงาน : ที่ได้มา หมู ข้าวสาร เหลือ เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ไม้ขีดไฟ ยาสูบ พริก ปลากระป๋อง ขนมหวาน สบู่ ยาสระผม เงิน

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า ชนเผ่าเผ็ดตองเหลืองได้มีการอบรมบุตรหลานในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติ ป่าไม้ ที่ดิน และแหล่งน้ำ ทรัพยากรธรรมชาติที่มีความสำคัญกับชนเผ่าเผ็ดตองเหลืองมากที่สุด คือ ป่าไม้ ที่ดิน และแหล่งน้ำตามธรรมชาติ ตามลำดับ กล่าวโดยสรุป ทรัพยากรธรรมชาติที่ลดน้อยถอยลงเรื่อยๆ มีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของเผ็ดตองเหลืองโดยตรง ยืนยันสมมติฐานข้อนี้ว่าเป็นความจริง

ตารางที่ 7 การอนุรักษ์ป่าไม้

ป่าไม้มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของท่านคิดว่าการอนุรักษ์ป่าไม้เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อการคงอยู่ของตัวท่านเอง	เพศ		สถานภาพสมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
เห็นด้วย	131	46	24	153	38	72	53	14	177
	100	93.9	96.0	98.7	97.4	97.3	100	100	98.3
ไม่แน่ใจ	-	1	-	1	-	1	-	-	1
		2.0		0.6		1.4			0.6
ไม่เห็นด้วย	-	2	1	1	1	1	-	-	2
		4.1	4.0	0.6	2.6	1.4			1.1
ไม่ตอบ	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากตารางที่ 7 พบว่า ชนเผ่าเผ่าตองเหลืองได้ตอบคำถามในเรื่องการอนุรักษ์ป่าไม้ จากคำถามที่ว่าป่าไม้มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของท่าน ท่านคิดว่าการอนุรักษ์ป่าไม้เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อการคงอยู่ของตัวท่านเอง ชนเผ่าเผ่าตองเหลืองตอบเห็นด้วย 177 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 98.3 เป็นเพศชาย 131 คน ตอบเห็นด้วยทั้งหมด คิดเป็น 100 เปอร์เซ็นต์ สถานะภาพสมรสเป็นผู้ที่แต่งงานแล้ว 153 คน จากจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 98.7 อายุระหว่าง 31-40 ปี 53 คน จากจำนวนเต็มทั้งหมด คิดเป็น 100 เปอร์เซ็นต์ ชนเผ่าเผ่าตองเหลืองยอมรับว่าป่าไม้มีความสำคัญกับการดำรงชีวิตของชนเผ่าเผ่าตองเหลืองโดยตรง เพราะถ้าขาดป่าไม้แล้วเปรียบเสมือนชนเผ่าเผ่าตองเหลืองขาดบ้านที่พักพิง

เอง การทำลายป่าและสิ่งแวดล้อม ก็เท่ากับเป็นการทำลายตัวเองโดยตรง ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของชนเผ่าฝืดทองเหลืองโดยตรง ทั้งในแง่ระบบเศรษฐกิจ และการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม จึงยืนยันสมมุติฐานที่ 3 ที่กล่าวว่า ทรัพยากรธรรมชาติที่ลดน้อยลง มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจชนเผ่าฝืดทองเหลืองว่าเป็นความจริง

ตารางที่ 9 ความเพียงพอแหล่งน้ำที่ใช้มีอยู่

แหล่งน้ำที่ท่านใช้ อยู่มีจำนวนเพียงพอ หรือไม่	เพศ		สถานภาพสมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
พอเพียง	61	24	14	71	19	35	24	7	85
	46.6	49.0	56.0	45.8	48.7	47.3	45.3	50.0	47.2
ไม่แน่ใจ	21	14	5	30	9	11	11	4	35
	16.0	28.6	20.0	19.4	23.1	14.9	20.8	28.6	19.4
ไม่พอเพียง	49	10	5	54	10	28	18	3	59
	37.4	20.4	20.0	34.8	25.6	37.8	34.0	21.4	32.8
ไม่ตอบ	-	1	1	-	1	-	-	-	1
	-	2.0	4.0	-	2.6	-	-	-	0.6
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากตารางที่ 9 เรื่องแหล่งน้ำที่ใช้อยู่มีจำนวนเพียงพอหรือไม่ พบว่าฝืดทองเหลืองมีแหล่งน้ำพอเพียง จำนวน 85 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 47.2 เป็นเพศชาย 61 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 46.6 สถานภาพสมรส เป็นโสด 14 คน จากจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 56.0 อายุ 21-30 35 คน จากจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 47.3

จากการตอบคำถามดังกล่าวพบว่า แหล่งน้ำในป่าที่ชาวฝืดทองเหลืองใช้อาศัยบริโภค มีเพียงพอกับความต้องการ ซึ่งในเรื่องแหล่งน้ำนี้ ได้ปฏิเสธสมมุติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า ทรัพยากรธรรมชาติที่ลดน้อยลง มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจของฝืดทองเหลือง อาจจะเป็นเพราะว่าฝืดทองเหลือง ไม่ได้อาศัย

น้ำเป็นปัจจัยหลักในการดำรงชีวิตอยู่ เมื่อเปรียบเทียบกับผืนป่าซึ่งมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของพืชดอกเหลืองมากที่สุดรองลงมา คือ ความอุดมสมบูรณ์ของดินและปัจจัยทางด้านแหล่งน้ำเป็นอันดับสุดท้าย จึงไม่ส่งผลกระทบต่อชนเผ่าพืชดอกเหลืองมากนัก เพราะชาวพืชดอกเหลืองไม่ต้องในการซักเสื้อผ้า หรืออาบน้ำ เพียงแต่ใช้บริโภคในการดื่มเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

สมมุติฐานที่ 4 การติดต่อทางวัฒนธรรมมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของพืชดอกเหลือง วัฒนธรรม หมายถึงวิธีการหรือหนทางในการแก้ปัญหาแต่ละด้านต่างๆ ต่อระบบหรือเป็นแบบแผนพฤติกรรมต่างที่มีขึ้นเพื่อสนองความต้องการจำเป็น (Needs) ของมนุษย์ในการเอาชีวิตรอด มันเป็นวิธีการในการแก้ปัญหาพื้นฐานต่างๆ ของชีวิต ที่กลุ่มคนกลุ่มต่างๆ ต้องจัดการ หรือแก้ไขเพื่อสมาชิกของสังคมตัวจะมีชีวิตอยู่รอดได้ มนุษย์มีชีวิตอยู่รอดได้เมื่อความต้องการจำเป็นของมนุษย์ได้รับการตอบสนอง มนุษย์โดยทั่วไปมีความต้องการจำเป็นอยู่ 3 ประการ คือ

1. มนุษย์มีความต้องการจำเป็นวัตถุดิบของเครื่องใช้ต่างๆ (Biological needs) คือต้องการปัจจัย 4 นั่นเอง สิ่งจำเป็นพื้นฐานสำหรับมนุษย์เพื่อมีชีวิตอยู่รอดได้คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค และเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ วัฒนธรรมที่สนองความต้องการจำเป็นด้านนี้ของมนุษย์คือ เทคโนโลยีต่างๆ ที่มนุษย์ต้องอาศัยมันเพื่อสร้างบ้าน ผลิตสิ่งของต่างๆ เช่น เสื้อผ้า เครื่องมือทำมาหากิน และยารักษาโรค เป็นต้น

2. มนุษย์มีความต้องการจำเป็นทางสังคม (Social needs) ซึ่งมีรากฐานมาจากชีวภาพเช่น จำเป็นต้องมีทั้งเพศหญิงและชายเพื่อผลิตลูกหลานได้ มนุษย์เราเกิดมาเป็นทารกที่ช่วยตัวเองไม่ได้ และต้องใช้เวลานานกว่าจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ช่วยตัวเองได้ (ตรงข้ามกับสัตว์หลายชนิดที่ช่วยตัวเองได้เมื่อแรกเกิด และมีระยะเวลาในการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วในเวลาอันสั้นจึงพึ่งตัวเองได้ไม่ต้องอาศัยพ่อแม่อีกต่อไป) ดังนั้นมนุษย์จึงต้องมีการจัดระเบียบต่างๆ เพื่อให้เกิดความร่วมมือกัน มีการแบ่งงานกันทำเพื่อแก้ปัญหาพื้นฐานที่จำเป็นในการมีชีวิตอยู่รอด ส่วนของวัฒนธรรมที่สนองความต้องการจำเป็นด้านนี้ของมนุษย์คือการจัดระเบียบทางสังคม (Social organization)

3. มนุษย์มีความต้องการจำเป็นทางด้านจิตใจ (Psychological needs) ซึ่งมีรากฐานมาจากชีวภาพเช่นกัน มนุษย์มีสมองขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อมีชีวิตอยู่รอดได้ มนุษย์จำเป็นต้องฉลาดกว่าสัตว์อื่นๆ เพราะเราวิ่งไม่เร็ว เราไม่มีเขี้ยวเล็บเป็นอาวุธป้องกันตัว มนุษย์จำเป็นต้องเรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมายและต้องหาทางจัดการกับเหตุการณ์สำคัญต่างๆ ที่ไม่สามารถควบคุมได้ เช่น ความกลัว โรคภัยไข้เจ็บ ความตาย ความลึกลับต่างๆ ความคิดเกี่ยวกับนรกสวรรค์และโลกหน้า มนุษย์จำเป็นต้องจัดการกับปัญหาเหล่านั้นเพื่อมีกำลังใจในการต่อสู้กับชีวิตต่อไป วัฒนธรรม

ด้านที่สนองความจำเป็นด้านนี้ของมนุษย์คือระบบความเชื่อ (Ideology) คูแผนภูมิข้างล่างที่แสดงถึงความต้องการจำเป็นของมนุษย์และส่วนต่างๆ ของวัฒนธรรมที่สนองความต้องการเหล่านั้น

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า วัฒนธรรมที่ชนเผ่าเผ็ดต้องเหลืองได้ติดต่อกับชาวเขาเผ่าม้งมากที่สุด และติดต่อชาวบ้านใกล้เคียงบ้างเล็กน้อย เมื่อยามที่เขาต้องการความช่วยเหลือ เช่น ต้องการซื้ออาหารจากชาวบ้าน ชนเผ่าเผ็ดต้องเหลืองได้ใกล้ชิดกับชาวเขาเผ่าม้งเป็นส่วนใหญ่ได้เรียนรู้ผ่านชาวเขาเผ่าม้ง สิ่งที่เผ็ดต้องเหลืองได้ถ่ายทอดกระบวนการเรียนรู้ (Socialization) จากเผ่าม้งคือ การพัฒนาการดำรงชีวิตให้อยู่รอด หมายถึง การไปรับจ้างชาวเขาเผ่าม้งทำงาน เพื่อให้ได้มาซึ่งอาหาร น้ำ เครื่องมือเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน หรือที่เรียกว่าการจัดระบบเศรษฐกิจ (Economic organization) นอกจากนี้แล้วชนเผ่าเผ็ดต้องเหลืองยังเรียนรู้ภาษาพูด และวัฒนธรรมการแต่งกายจากชาวเขาเผ่าม้งด้วย

เผ็ดต้องเหลือง มีวัฒนธรรมความเชื่อในเรื่องผี จิตวิญญาณ การเคลื่อนย้ายถิ่นที่อยู่ของเผ็ดต้องเหลืองเกิดขึ้นเพราะความเชื่อที่ว่าผีกำหนดให้ตัวเองย้ายถิ่น เป็นความเชื่อมาดคติรูปแบบหนึ่งที่ทำให้เผ็ดต้องเหลืองต้องย้ายบ้านวนเวียนอยู่ตลอด ในช่วง 10 วัน จะมีการย้ายบ้าน 1 ครั้ง โดยใช้ไม้ไผ่เป็นเสาหลัก 2 เสา ลักษณะเป็นเพิง (shelter) จะสร้างบนพื้นที่ที่มีความลาด ส่วนท้ายบ้านเป็นส่วนสูง ส่วนหน้าบ้านที่เป็นที่พักเป็นที่ลาดต่ำเพื่อความสะดวกในการนอน ไม่ต้องใช้หมอนหนุนศีรษะ มันใช้ใบตองปู เพราะลักษณะทำนอนของสมาชิกเผ่าเผ็ดต้องเหลืองจะนอนในท่าตะแคงเอาหูแนบพื้น เพื่อประโยชน์ในการฟังเสียงของสัตว์ คน หรือศัตรู ที่จะเข้ามาในที่พัก จะได้เตรียมตัวไว้ต่อสู้ภัยที่จะมาถึง

ความสามัคคีของชนเผ่าเผ็ดต้องเหลือง เมื่อมีการรับที่จะทำงานจากชาวเขาเผ่าม้ง หรือมีการว่าจ้างแรงงานจากชาวเขาเผ่าม้ง พรรคพวกหรือกลุ่มชนเผ่าเผ็ดต้องเหลืองจะระดมแรงงานทั้งหมดในกลุ่มเพื่อนทำงานชิ้นนั้นให้เสร็จ เป็นวัฒนธรรมที่ดึงามเน้นความสามัคคีเป็นหลัก และความซื่อสัตย์ เมื่อรับจ้างแรงงานแล้วจะทำตามสัญญาที่ว่าจ้างตกลงจนกระทั่งงานเสร็จ

สรุปชนเผ่าเผ็ดต้องเหลืองได้รับการติดต่อกับชาวเขาเผ่าม้งมากที่สุด การติดต่อกับชาวเขาเผ่าม้งคือการเข้าไปรับจ้างชาวเขาเผ่าม้งทำงานในไร่ การติดต่อกับชาวเขาเผ่าม้งนั้นชนเผ่าเผ็ดต้องเหลืองต้องการเรียนรู้การพัฒนาการดำรงชีวิตให้อยู่รอดมากที่สุด อาจจะเป็นเนื่องมาจากที่ชนชาวเขาเผ่าเผ็ดต้องเหลือง ยังไม่มีการพัฒนารูปแบบการดำรงชีวิตให้อยู่รอด เช่นการปลูกพืชในขณะที่ชนเผ่าเผ็ดต้องเหลืองบางกลุ่มที่ได้รับการช่วยเหลือจากหมอสอนศาสนา บุญยืน นั้นได้พัฒนารูปแบบการยังชีพเป็นแบบการปลูกพืช

ตารางที่ 10. สิ่งที่ต้องเหลือต้องการแลกเปลี่ยนกับชาวไทยพื้นราบ

สิ่งที่ท่านต้องการ แลกเปลี่ยนกับชาว ไทยพื้นราบใกล้เคียง	เพศ		สถานภาพ สมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
เรียนรู้ภาษาพูด	30	15	5	40	7	17	17	4	45
	22.9	30.6	20.0	25.8	17.9	23.0	32.1	28.6	25.0
แบ่งเป็นอาหาร	21	10	4	26	4	13	11	2	30
	15.3	20.4	16.0	16.8	10.3	17.6	20.8	14.3	16.7
พัฒนาการดำรงชีวิต	80	23	14	89	26	44	25	8	103
รอด	61.1	46.9	56.0	57.4	66.7	59.5	47.2	57.1	57.2
ไม่ตอบ	1	1	2	-	2	-	-	-	2
	0.8	2.0	8.0		5.1				1.1
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากตารางที่ 10 เรื่องสิ่งที่ต้องเหลือต้องการแลกเปลี่ยนกับชาวไทยพื้นราบมากที่สุด คือ การพัฒนาการดำรงชีวิตให้อยู่รอด ผิดต้องเหลือตอบว่า การพัฒนาการดำรงชีวิตให้อยู่รอดมากที่สุด จำนวน 103 คน จาก 180 คน ร้อยละ 57.2 เป็นชาย 80 คน จาก 131 คน คิดเป็นร้อยละ 61.1 เป็นคนแต่งงานแล้ว 89 คน จากจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 57.4 ช่วงอายุระหว่าง 21-30 44 คน จาก 74 คน คิดเป็นร้อยละ 99.5 แสดงว่าจากการสำรวจครั้งนี้พบว่า ผิดต้องเหลือต้องการที่จะเรียนรู้รูปแบบการดำรงชีวิตให้อยู่รอดจากมนุษย์มากที่สุด ซึ่งรวมทั้งวิธีการจัดการตนเองในเรื่อง เศรษฐกิจการขายแรงงาน และการรักษาตัวเอง ให้พ้นจากโลกภัยยามที่เจ็บไข้ได้ป่วย

ตารางที่ 11 การติดต่อของผีตองเหลืองกับหมู่บ้านใกล้เคียง

ท่านได้ติดต่อกับหมู่บ้านใกล้เคียงหรือไม่	เพศ		สถานภาพสมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
ติดต่อชาวเขาด้วยกัน เช่น เผ่าม้ง	126	44	21	149	36	70	51	13	170
ติดต่อกับชาวบ้านใกล้เคียงในบริเวณใกล้เคียง	96.2	89.8	84.0	96.1	92.3	94.6	96.2	92.9	94.4
ไม่ได้ติดต่อกับชนเผ่าอื่น	33	10	7	42	11	18	18	2	49
ติดต่อเป็นบางครั้งเมื่อต้องการความช่วยเหลือ	25.2	32.7	28.0	27.1	28.2	24.3	34.0	14.3	27.2
ไม่ตอบ	4	2	2	4	2	1	2	1	6
	3.1	4.1	8.0	2.6	5.1	1.4	3.8	7.1	3.3
	38	20	8	50	14	26	12	6	58
	29.0	40.8	32.0	32.3	35.9	35.1	22.6	42.9	32.2
	2	1	1	1	1	1	-	-	2
	1.1	2.0	4.0	0.6	2.6	1.4			1.1
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

ตารางที่ 11 เรื่องการติดต่อของผีตองเหลืองกับหมู่บ้านใกล้เคียง จากคำถามที่ถามว่า ผีตองเหลืองได้ติดต่อกับหมู่บ้านใกล้เคียงหรือไม่ ผีตองเหลืองได้ตอบคำถามข้อนี้ว่าได้ติดต่อกับชาวเขาด้วยกัน เช่น เผ่าม้งมีจำนวนถึง 170 คน จากจำนวนทั้งหมด 180 คน คิดเป็นร้อยละ 94.4 และเป็นเพศชาย 126 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 92.6 เป็นคนที่แต่งงานแล้ว 149 คน จาก 155 คน คิดเป็นร้อยละ 96.1 แล้วก็ยังเป็นช่วงอายุ 31 ปี ถึง 40 ขึ้นไป 51 คน จากจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 96.2 จากคำถามดังกล่าวนี้สามารถวิเคราะห์ได้ว่าชนเผ่าผีตองเหลืองได้ติดต่อกับชาวเขาด้วยกันเอง และชาวเขาที่ผีตองเหลืองติดต่อกับคือชาวเขาเผ่าม้ง ผีตองเหลืองจะเรียน

รู้วิธีการใช้ชีวิตจากชาวเขาเผ่าม้งและเข้าไปแลกเปลี่ยนระบบแรงงาน จากที่การเข้าไปสัมภาษณ์ ผีตองเหลืองบางรายเมื่อถามถึงอายุของเขาว่าเขามีอายุชาวเขาชนเผ่าผีตองเหลืองผู้นั้นตอบว่าตัวเอง จะมีอายุเท่ากับชาวเขาเผ่าม้งคนนั้นคนนี้ แล้วก็ไปถามอายุเผ่าม้งจึงจะบอกอายุตัวเองได้ แสดงว่าระบบการนับตัวเลขและระบบความจำการนับจำนวนผีตองเหลืองบางคนก็ยังไม่ได้พัฒนาการ จะไปฝากให้ชาวเขาเผ่าม้งนับอายุตัวเลขและก็นำมาเป็นอายุของผีตองเหลืองผู้นั้น และสิ่งที่สำคัญที่สุดที่ผีตองเหลืองต้องเขาไปติดต่อกับชาวเขาเผ่าม้งก็คือการไปแลกเปลี่ยนแรงงาน เข้าไปทำงาน ถากหญ้าถางพงหรือเตรียมดินสำหรับการเพาะปลูกให้เผ่าม้ง ซึ่งการทำงานแต่ละอย่างนั้นชน ผีตองเหลืองก็ได้รับค่าตอบแทนเป็นจำนวนครั้งต่อการทำงานแต่ละหนึ่งครั้ง อาจจะแลกเปลี่ยน เป็นหมูหนึ่งตัว หรือเสื้อผ้าหนึ่งชิ้นกับแรงงานที่ลงไป

สมมติฐานที่ 5 การรับกระแสวัฒนธรรมเมืองมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของ ผีตองเหลือง

Acculturation หมายถึง กระบวนการที่กลุ่มบุคคลหรือสังคมได้รับวัฒนธรรมใหม่ที่เผยแพร่เข้ามาในสังคมนั้นและได้เปลี่ยนแปลงแบบอย่างวัฒนธรรมดั้งเดิมของตน อย่างไรก็ตาม กลุ่มบุคคลหรือสังคมดังกล่าวก็ยังคงไว้ซึ่งแบบอย่างของวัฒนธรรมส่วนใหญ่ที่ตนดำรงอยู่ แต่ได้มีการเปลี่ยนแปลงในทางส่วนอันเป็นผลจากการรับเอาวัฒนธรรมใหม่ดังกล่าว การติดต่อกันทางวัฒนธรรม (Acculturation) เป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง เมื่อชน 2 กลุ่มที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกันมาติดต่อกัน แต่ละกลุ่มอาจใช้อิทธิพลซึ่งกันและกันได้ แต่ถ้าการติดต่อเป็นไปในระยะสั้นๆ ก็อาจไม่มีอิทธิพลที่ยาวนาน แต่ถ้าติดต่อกันยาวนานขึ้น อาจทำให้เกิดผลกระทบต่อกันได้ ซึ่งอาจเป็นการใช้อิทธิพลแต่ฝ่ายเดียว หรือส่งผลกระทบต่อกันทั้ง 2 ฝ่ายได้

การรับกระแสวัฒนธรรมของผีตองเหลือง จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า การเปลี่ยนแปลงเครื่องแต่งกายของผีตองเหลืองนั้นเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัด ผีตองเหลืองในรุ่นใหม่จะใส่เสื้อยืดและนุ่งกางเกงยีนส์ ยกเว้นผีตองเหลืองรุ่นเก่าที่ใช้ผ้าเตี่ยวพันตรงส่วนล่าง พอปิดบังอวัยวะบางส่วนมิให้น่าเกลียด และการใส่นุ่งกางเกงยีนส์ใส่เสื้อยืดจะนุ่งห่มแบบไม่มีการซั๊กเหมือนกับนุ่งโอบไม้ โอบไม้แห้งก็นำไปทิ้งเลย

การปรุงอาหาร และวิธีการถนอมอาหารนั้น ผีตองเหลืองจะใช้วิธีการเผา ถ้าเป็นอาหารที่เป็นชิ้นเล็กๆ จะใช้เสียบไม้ไฟแล้วเผา ถ้าเป็นชิ้นโต เช่น หมูทั้งตัว จะเผาทั้งตัวเลย มีจิ้งเป็นชิ้นๆ แล้วแบ่งส่วนกันรับประทาน

การแต่งงานเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยแพร่พันธุ์ชนเผ่าเผ็ดองเหลือง และเป็นการแสดงออกซึ่งความรักและสามารถผสมผสานรูปแบบวัฒนธรรมแก่ชนเผ่าเผ็ดองเหลือง เผ็ดองเหลืองไม่นิยมแต่งงานกันชนต่างเผ่าพันธ์ การแต่งงานของชาวเผ่าเผ็ดองเหลือง (มลาบรี) เป็นการแต่งงานนอกกลุ่ม (Exogamy) โดยชาวเผ่าเผ็ดองเหลือง (มลาบรี) จะไม่แต่งงานกับบุคคลในครอบครัวเดียวกัน และจะไม่แต่งงานกับกลุ่มคนที่เป็นเครือญาติกัน ซึ่งได้แก่ญาติพี่น้องทั้งแนวขวางและแนวนาน นอกจากนี้ชาวเผ่าเผ็ดองเหลือง (มลาบรี) ยังยึดถือการแต่งงานแบบสามีภรรยาเดียว (Monogamy) และถือว่าการแต่งงานมีคู่ครองมากกว่าหนึ่งคนในเวลาเดียวกันจะกระทำไม่ได้ การมีสามีหรือภรรยา มากกว่าหนึ่งคนในเวลาเดียวกันชาวเผ่าเผ็ดองเหลือง (มลาบรี) ถือว่าเป็นการกระทำผิด ผิดจารีตประเพณี ถ้ามีการล่วงละเมิดในแบบแผนพฤติกรรมดังกล่าว สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ จะทำให้สัตว์ป่า และพืชผักอาหารในป่าหมดไป ซึ่งจะนำความเดือดร้อนมาให้ชาวมลาบรีทั้งหมด ส่วนการมีคู่ครองใหม่จะกระทำได้ภายหลังการหย่าร้างหรือการเสียชีวิตของคู่ครองแล้วเท่านั้น

จากการวิจัยพบว่าเผ็ดองเหลือง มีการแต่งงานโดยวิธีการเจรจาผู้ขอจากพ่อแม่ฝ่ายหญิงเท่านั้น ไม่ต้องมอบสินสอด ทรัพย์สินใดๆ เพราะต่างฝ่ายต่างไม่มีทรัพย์สินในครอบครัว และไม่มีพิธีกรรมใดๆ ด้วย ในการแต่งงาน และยังมีระบบคู่เดียวเมียเดียว Monogamy นิยมการมีบุตรเพื่อใช้ประโยชน์ในด้านแรงงาน และชนเผ่าเผ็ดองเหลืองไม่รู้จักรูปการคุมกำเนิดและวางแผนครอบครัว เพราะวงจรชีวิตของชนเผ่าเผ็ดองเหลือง ไม่ยืนยาวนักมีอายุประมาณ 40-50 ปี ก็เสียชีวิต

การรักษาตัวเวลาเจ็บไข้ของเผ็ดองเหลือง พบว่าชาวเขาเผ่าเผ็ดองเหลืองจะไปรักษาตัวที่สถานีอนามัยที่อยู่ใกล้เคียง ส่วนหนึ่งจะรักษาโดยวิธีไสยศาสตร์ คือชนเผ่าเผ็ดองเหลืองส่วนหนึ่งจะยังคงมีความเชื่อในรูปแบบเดิมอยู่

พิธีกรรมที่เผ็ดองเหลืองใช้กับผู้เสียชีวิต พบว่า ชนเผ่าเผ็ดองเหลืองจะนำร่างที่ไว้วิญญาณไปฝัง โดยขุดหลุมลึกๆ เพื่อป้องกันสัตว์ป่าคือเสือร้ายมาขุดร่างที่ไว้วิญญาณ ไปเป็นอาหารอันโอชะ กล่าวโดยสรุป การรับกระแสวัฒนธรรมมีผลกระทบโดยตรงต่อระบบเศรษฐกิจของเผ็ดองเหลือง จึงยอมรับสมมติฐานข้อนี้

ตารางที่ 12 สาเหตุของการเคลื่อนย้ายถิ่นที่อยู่อาศัยของผีตองเหลือง

การเคลื่อนย้ายถิ่นที่อยู่อาศัยของท่าน กระทำเพราะ	เพศ		สถานภาพ สมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
ความเชื่อที่ฝังจิตตัว	125	46	23	148	37	69	51	14	170
มา	95.4	93.9	92.0	95.5	94.9	93.2	96.2	100	95.0
เคลื่อนย้ายตามแรง	5	1	1	5	1	4	1	-	6
งาน	3.8	2.0	4.0	3.2	2.6	5.4	1.9	-	3.3
เพราะการขาด	2	-	-	2	-	-	2	-	2
แคลนอาหาร	1.5	-	-	1.3	-	-	3.8	-	1.1
ไม่ตอบ	2	2	1	3	1	3	-	-	4
	1.5	4.1	4.0	1.9	2.6	4.1			2.2
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากคำถามข้อนี้พบว่าผีตองเหลืองได้ตอบคำถามว่าการเคลื่อนย้ายถิ่นที่อยู่ขณะกระทำไป เพราะความเชื่อที่ฝังจิตตัวมากที่สุดถึง 171 คน จากจำนวนทั้งหมด 180 คน คิดเป็นร้อยละ 95.0 เป็นเพศชาย 125 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 95.4 เป็นคนที่แต่งงานแล้ว 148 คน จากจำนวน 155 คิดเป็นร้อยละ 95.5 เป็นผีตองเหลืองที่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 21-30 ปี จำนวน 69 คน จากจำนวนทั้งหมด 74 คน คิดเป็นร้อยละ 93.2 จากการที่ผีตองเหลืองตอบคำถามเช่นนี้ สามารถอธิบายได้ว่าการที่ผีตองเหลืองต้องย้ายถิ่นบ่อยๆ ซึ่งการย้ายถิ่นนั้นอาจจะไม่ไกลจากถิ่นเดิมมากนัก เช่นการที่เรือถอนเสาบ้านจากบริเวณหนึ่งย้ายไปอีกบริเวณหนึ่งอาจจะไม่เกิน 1 ถึง 2 เมตร ก็เป็นไปได้ในการเคลื่อนย้ายแต่ละครั้ง แต่ผีตองเหลืองก็จำเป็นที่จะต้องเคลื่อนย้ายตัวเอง อาจจะเป็นความเชื่อที่ฝังจิตต่อมาแต่กำเนิดว่าการอยู่ที่ติดกับที่แห่งใดแห่งหนึ่งนั้นจะทำให้โดนผีสาปแช่งจึงมีการที่จะเคลื่อนย้ายถิ่นฐานของตัวเองในรอบ 10 วัน และมีปัญหาอยู่ที่ว่าการเคลื่อนย้ายถิ่นตัวเองนั้น จะอพยพโยกย้ายคนแก่ที่อายุเกิน 40 ปี ของชนเผ่าผีตองเหลืองไปได้อย่างไร ถ้าในกรณีที่มีคนอายุเกิน 40 ปี อยู่ในครอบครัวนั้น ผีตองเหลืองก็ได้ตอบว่าในกรณีที่ครอบครัวมีคนชราอายุที่มีอายุเกิน

40 ปี หรือที่เรียกว่าแม่ชู้ยั้น การเคลื่อนย้ายของฝืดของเหลืองในครอบครัวนั้นก็กระทำให้ลักษณะที่ใกล้เคียงบริเวณเดิมมากที่สุด เพียงแต่จะต้องเคลื่อนย้ายแค่นั้นเอง

ตารางที่ 13 การแบ่งงานกันทำในกลุ่มฝืดของเหลือง

เมื่อท่านได้รับจ้างให้ทำงานชิ้นใดชิ้นหนึ่งจะมีการแบ่งงานกันทำในกลุ่มของท่านโดยเน้นความสามัคคี	เพศ		สถานภาพสมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
ใช่	130	48	24	154	38	73	53	14	178
	99.2	98.0	96.0	99.4	97.4	98.6	100	100	98.9
ไม่แน่ใจ	1.	-	-	1	-	1	1	-	1
	0.8	-	-	0.6	-	1.4	1.9	-	0.6
ไม่ใช่	-	-	-	-	-	-	2	-	-
	-	-	-	-	-	-	3.8	-	-
ไม่ตอบ	-	1	1	-	1	-	-	-	1
	-	2.0	4.0	-	2.6	-	-	-	0.6
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากคำถามที่ว่าเมื่อท่านได้รับจ้างให้ทำงานชิ้นใดชิ้นหนึ่งจะมีการแบ่งงานกันทำในกลุ่มของท่านโดยเน้นความสามัคคีหรือไม่ ฝืดของเหลืองตอบว่าใช่ จำนวน 178 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 98.9 ผู้ที่ตอบคำถามเช่นนี้เป็นชาย 130 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 99.2 เป็นผู้ที่แต่งงานแล้ว 154 จากจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 99.4 อายุอยู่ในช่วงระหว่าง 21-30 ปี 73 คน จากจำนวน 74 คน คิดร้อยละ 98.6 แสดงว่าฝืดของเหลืองนั้นจะมีความสามัคคีในการที่จะแบ่งงานให้ร่วมกันทำงานเมื่อตนเองไปรับจ้างชาวเขาเผ่าม้ง ไปรับจ้างให้ทำงานที่ใดที่หนึ่งตัวเองในกลุ่มฝืดของเหลืองด้วยกันก็จะร่วมระดมแรงงานนั้นเพื่อให้ชิ้นงานนั้นเสร็จออกมาและก็จะแบ่งปันผลประโยชน์ตามที่ตัวเองได้รับ จากการทำงานของฝืดของเหลืองนี้ทำให้เห็นว่าฝืดของเหลือง

นั้นมีลักษณะวัฒนธรรมที่เป็นแบบสามัคคี คือช่วยกันทำงานให้เกิดผลงานขึ้นมาก ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีงามกับชนพื้นราบที่จะได้เห็นความสามัคคีในกลุ่มของผีตองเหลือง

ตารางที่ 14 การเปลี่ยนแปลงเครื่องแต่งกายของผีตองเหลือง

การเปลี่ยนแปลง เครื่องแต่งกายจาก การนุ่งไบ ไม้มาเป็น เสื้อผ้าที่ทันสมัย กางเกงยีนส์ เสื้อยืด เป็นสิ่งที่ท่านเห็นว่า สมควรหรือไม่	เพศ		สถานภาพ สมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
เห็นว่าสมควร	130	47	24	153	38	73	53	13	177
	99.2	95.9	96.0	98.7	97.4	98.6	100	92.9	98.3
ไม่มีความเห็น	1.	1	-	1	-	1	-	-	1
	0.8	2.0	-	0.6	-	1.4	-	-	0.6
เห็นว่าไม่สมควร	-	-	-	1	-	-	-	1	1
	-	-	-	0.6	-	-	-	7.1	0.6
ไม่ตอบ	-	1	1	-	1	2	-	-	1
	-	2.0	4.0	-	2.6	2.7	-	-	0.6
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากคำถามที่ว่า การเปลี่ยนแปลงเครื่องแต่งกายจากการนุ่งไบ ไม้มาเป็นเสื้อผ้าที่ทันสมัย กางเกงยีนส์ เสื้อยืด เป็นที่สิ่งที่คุณเห็นว่าสมควรหรือไม่ ผีตองเหลืองตอบว่า เห็นสมควรถึง 177 คน จาก 180 คน คิดเป็นร้อยละ 98.3 แสดงว่าในอนาคตข้างหน้า ผู้ที่ตอบคำถามนี้ เห็นว่าสมควร นี้ เป็นชาย 130 คน จาก 131 คน คิดเป็นร้อยละ 99.2 มีสถานะภาพการแต่งงานแล้ว 153 คน จาก 155 คน คิดเป็นร้อยละ 98.7 อายุอยู่ในช่วง 21-30 ปี 73 คน จากจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 98.6 จากการตอบคำถามเช่นนี้ แสดงว่าเครื่องแต่งกายของชนเผ่าผีตองเหลืองนั้น จะต้องเปลี่ยน

แปลงแน่นอน จากการทำที่เคยนุ่งไบไม้ก็จะเปลี่ยนมาเป็นเสื้อผ้าที่ทันสมัยขึ้น ผู้ชายอาจจะสวมกางเกงยีนส์หรือเสื้อยืด ผู้หญิงอาจจะนุ่งผ้าถุงและก็ใส่เสื้อยืด ซึ่งเราจะไม่ได้เห็นชนเผ่า ผีตองเหลืองในลักษณะรูปแบบเดิมที่นุ่งห่มไบไม้ แสดงว่าผีตองเหลืองได้วิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการแต่งกายให้รับกับสังคมรอบข้างผีตองเหลืองนี้เป็นอันดับแรกที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน

ตารางที่ 15 การปรุงอาหารและวิธีการถนอมรักษาอาหาร

ท่านรู้จักวิธีปรุงอาหาร และถนอมรักษาอาหารหรือไม่	เพศ		สถานภาพสมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
ทราบวิธีการ	4	3	2	5	1	3	2	1	7
	3.1	6.1	8.0	3.2	2.6	4.1	3.8	7.1	3.9
ไม่แน่ใจ	1	-	-	1	-	-	1	-	1
	0.8			0.6			1.9		0.6
ไม่ทราบวิธีการ	126	45	22	149	37	71	50	13	171
	96.2	91.8	88.0	96.1	94.9	95.9	94.3	92.9	95.0
ไม่ตอบ	-	1	1	-	1	-	-	-	1
		2.0	4.0		2.6				0.6
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากคำถามที่ว่าท่านรู้จักวิธีปรุงอาหารและถนอมรักษาอาหารหรือไม่ ผีตองเหลืองตอบว่าไม่ทราบวิธีการ 171 คน จากจำนวนผีตองเหลืองทั้งหมด 180 คน คิดเป็นร้อยละ 95.0 เป็นเพศชาย 126 คน คิดเป็นร้อยละ 96.2 เป็นคนที่แต่งงานแล้ว 149 คน จาก 155 คน คิดเป็นร้อยละ 96.1 มีอายุ 21-30 ปี 71 คน จากจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 95.9 จากการตอบคำถามดังกล่าวแสดงว่าผีตองเหลืองไม่รู้จักวิธีการปรุงและถนอมรักษาอาหาร เมื่อได้อาหารมาก็จะทำการแบ่งสันปันส่วนในการที่จะรับประทานแจกจ่ายแต่ละครอบครัว เช่นกรณีที่เราไปรับจ้างชาวเขาเผ่าม้งมาได้หมู

มาหนึ่งตัวผิดเองเหลือก็จะจัดการแบ่งปันสัดส่วนของหมูตัวนั้นแก่พรรคพวกเพื่อนฝูงที่ไปช่วยกันใช้แรงงาน และก็จะรับประทานหมูตัวนั้นจนหมดแล้วถึงจะไปรับจ้างทำงานขึ้นไป แสดงว่าวิธีการปรุงอาหารและวิธีการถนอมรักษาอาหารของผิดเองเหลือนั้นยังไม่ได้มีการพัฒนารูปแบบเลย

ตารางที่ 16 การรักษาของผิดเองเหลือเมื่อเวลาเจ็บป่วย

เมื่อท่านเจ็บไข้ท่านใช้วิธีการรักษา	เพศ		สถานภาพสมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
ซื้อยามาทานเอง	1	1	-	2	-	2	-	-	2
	0.8	2.0		1.3		2.7			1.1
ไม่รักษาปล่อยให้หายเองโดยธรรมชาติ	1.	1	2	-	1	1	-	-	2
	0.8	2.0	8.0		2.6	1.4			1.1
ไปรักษาที่สถานนีอนามัย	128	47	23	152	37	72	35	13	175
	97.7	95.9	92.0	98.1	94.9	97.3	100	92.9	97.2
รักษาโดยวิธีไสยศาสตร์	75	32	11	96	20	44	32	11	107
	57	65.3	44.0	61.9	51.3	59.5	60.4	78.6	59.4
ไม่ตอบ		1	1	-	1	-	-	-	1
		2.0	4.0		2.6				0.6
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากถามที่ว่าเมื่อท่านเจ็บไข้ได้ป่วยจะใช้วิธีการรักษาอย่างไร ผิดเองเหลือก็ตอบว่าไปรักษาที่อนามัยและสาธารณสุข จำนวน 175 คน จาก 180 คน คิดเป็นร้อยละ 97.2 เป็นชาย 128 คน จาก 131 คน คิดเป็นร้อยละ 97.7 มีสถานะภาพที่แต่งงานแล้ว 152 คน จาก 155 คน คิดเป็นร้อยละ 98.1 อยู่ในช่วงอายุ 21-30 ปี จำนวน 72 คน จากทั้งหมด 74 คน คิดเป็นร้อยละ 97.3

ตารางที่ 17 วิธีการที่ผิดองเหลือใช้กับผู้เสียชีวิต

เมื่อบรรพบุรุษของท่านได้เสียชีวิตลง ท่านได้ใช้วิธีการอย่างไรกับผู้เสียชีวิต	เพศ		สถานภาพสมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
ใช้วิธีฝังศพ	130	47	24	153	38	42	53	14	178
	99.2	95.9	96.0	98.7	97.4	97.3	100	100	98.3
ไม่แน่ใจ	1	-	-	-	-	-	-	-	-
ใช้วิธีเผาศพ	1	1	-	2	-	2	-	-	2
	0.8	2.0		1.3		2.7	-	-	1.1
ไม่ตอบ	-	2	1	1	1	1	-	-	2
		4.1	4.0	0.6	2.6	1.4			1.1
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากคำถามที่ว่าเมื่อบรรพบุรุษของท่านได้เสียชีวิตลง ท่านได้ใช้วิธีการอย่างไรกับผู้เสียชีวิตนั้น ผิดองเหลือใช้ได้ตอบว่าใช้วิธีการฝังศพ จำนวน 177 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 98.3 เป็นชาย 130 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 99.2 เป็นคนที่แต่งงานแล้ว 153 คน จากจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 98.7 เป็นคนที่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี 53 คน จากจำนวน 53 คน คิดเป็น 100 เปอร์เซ็นต์ แสดงว่าวิธีการที่ผิดองเหลือใช้กับผู้เสียชีวิตนั้น คือนำร่างที่ไว้วิญญูณนั้น ไปฝังในดิน แต่มีข้อแม้ว่าจะต้องขุดหลุมนั้นลึกพอสมควรสำหรับการที่ไม่ให้ซากศพนั้นตกเป็นเหยื่อของสัตว์ที่จะมาขุดเอาศพของผู้เสียชีวิตนั้น ไปเป็นอาหารอีกต่อหนึ่ง

ตารางที่ 18 พิธีกรรมในการแต่งงานของชนเผ่าเผ็ดตองเหลือง

ท่านมีพิธีการอย่างไรหรือไม่ในการแต่งงาน	เพศ		สถานภาพสมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
มีพิธีกรรม	2	1	-	3	-	1	1	1	3
	1.5	2.0	-	1.9	-	1.4	1.9	7.1	1.7
ไม่แน่ใจ	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ไม่มีพิธีกรรม	126	47	24	149	38	72	50	13	173
	96.2	95.9	96.0	96.1	97.4	97.3	94.3	92.9	96.1
ไม่ตอบ	3	1	1	3	1	1	2	-	4
	2.3	2.0	4.0	1.9	2.6	1.4	3.8	-	2.2
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากคำถามที่ว่าท่านมีพิธีการอย่างไรหรือไม่ในการแต่งงาน เผ็ดตองเหลืองได้ตอบคำถามข้อนี้ว่าไม่มีพิธีกรรมจำนวน 173 คน จากจำนวนทั้งหมด 180 คน คิดเป็นร้อยละ 96.1 เป็นชาย 126 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 96.2 มีสถานะภาพแต่งงานแล้ว 149 คน จากจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 96.1 ในช่วงอายุระหว่าง 21-30 ปี 72 คน จากจำนวนทั้งหมด 74 คน คิดเป็นร้อยละ 97.3 แสดงว่าในการชอบพอกันในระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายของชนเผ่าเผ็ดตองเหลืองนั้นไม่มีพิธีการอย่างใดเลยและไม่มีการสู่ขอ เพราะชนเผ่าเผ็ดตองเหลืองนั้นไม่มีการเก็บทรัพย์สิน การสู่ขอ นั้นกระทำการด้วยวาจาเท่านั้น พ่อแม่ฝ่ายชายจะไปพูดด้วยวาจากับพ่อแม่ฝ่ายหญิง ถ้าพ่อแม่ฝ่ายหญิงไม่พูดด้วย ก็จะไปหาหญิงสาวรายอื่น ถ้าผู้หญิงผู้ชายชอบพอกันก็อยู่ด้วยกันเลยโดยไม่ต้องผ่านพิธีกรรมใดๆ

ตารางที่ 19 ความคิดเห็นการแต่งงานข้ามเผ่าพันธุ์

มีการแต่งงานข้าม เผ่าพันธุ์หรือไม่ใน ชุมชนของท่าน	เพศ		สถานภาพ สมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
มีการแต่งงานข้าม เผ่าพันธุ์	3	-	1	2	-	2	-	1	3
ไม่แน่ใจ	2.3	-	4.0	1.3	-	2.7	-	1.6	1.7
ไม่มีการแต่งงาน ข้ามเผ่าพันธุ์	127	48	22	153	37	72	53	13	175
ไม่ตอบ	96.9	98.0	88.0	98.7	94.9	97.3	100	92.9	97.2
	1	1	2	-	2	-	-	-	2
	0.8	2.0	8.0	-	5.1	-	-	-	1.1
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากคำถามที่ว่ามีการแต่งงานข้ามเผ่าพันธุ์หรือไม่ในชุมชนของท่าน พบว่าผิดองเหลืองไม่มี
การแต่งงานข้ามเผ่าพันธุ์เลยถึง 175 คน จากจำนวนทั้งหมด 180 คน คิดเป็นร้อยละ 97.2 เป็นเพศ
ชาย 127 คน จาก 131 คน คิดเป็นร้อยละ 96.9 สถานะภาพแต่งงานแล้ว 153 คนจากจำนวน 155
คน คิดเป็นร้อยละ 98.7 เป็นผู้ที่อายุ 21-30 ปี 72 คน จากจำนวนทั้งหมด 74 คน คิดเป็นร้อยละ
97.3 แสดงว่าชนเผ่าผิดองเหลืองนิยมแต่งงานกับชนเผ่าเดียวกัน ไม่นิยมการแต่งงานข้ามเผ่า

ตารางที่ 20 การผสมผสานวัฒนธรรมในการแต่งงานระหว่างเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างกัน

การแต่งงานระหว่าง เผ่าพันธุ์ที่แตกต่าง กันและคนในเมือง เป็นการแลกเปลี่ยน ผสมผสานวัฒน- ธรรม	เพศ		สถานภาพ สมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
เห็นด้วย	23	10	4	29	5	19	8	1	33
	17.6	20.4	16.0	18.7	12.8	25.7	15.1	7.1	18.3
ไม่แน่ใจ	4	2	1	5	1	1	4	-	6
	3.1	4.1	4.0	3.2	2.6	1.4	7.5		3.3
ไม่มีความเห็น	103	36	19	120	32	53	41	13	139
	78.6	73.5	76.0	77.4	82.1	71.6	77.4	92.9	77.2
ไม่ตอบ	1	1	1	1	1	1	-	-	2
	0.8	2.0	4.0	0.6	2.6	1.4			1.1
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากคำถามที่ว่า การแต่งงานระหว่างเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างกันและคนในเมืองเป็นการแลกเปลี่ยนผสมผสานวัฒนธรรม ผิดต้องเหลือตอบคำถามข้อนี้ว่าไม่มีความเห็นจำนวนถึง 139 คน จากจำนวนทั้งหมด 180 คน คิดเป็นร้อยละ 77.2 เป็นเพศชาย 103 คน จากจำนวนทั้งหมด 131 คน คิดเป็นร้อยละ 78.6 มีสถานภาพแต่งงานแล้ว 120 คน จากจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 77.4 อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 21-30 ปี 53 คน คิดเป็นร้อยละ 71.6 แสดงว่าผิดต้องเหลือข้อนี้ไม่นิยมการแต่งงานที่ข้ามเผ่าพันธุ์กัน เพราะฉะนั้นจึงไม่มีการแลกเปลี่ยนเชื้อสายยีนส์ระหว่างเผ่า ผิดต้องเหลือกับเผ่าอื่นๆ อย่างแน่นอน

ตารางที่ 21 การมีผิวเคียวเมียวเดียวในสังคมของชนเผ่าผิวดองเหลือง

การมีผิวเคียวเมียว เดียวเป็นสิ่งที่ ปรากฏชัดในสังคม ของท่าน	เพศ		สถานภาพ สมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
เห็นด้วย	129	48	24	153	38	72	53	14	177
	98.5	98.0	96.0	98.7	97.4	97.3	100	100	98.3
ไม่แน่ใจ	1	-	-	1	-	1	-	-	1
	0.8	-	-	0.6	-	1.4	-	-	0.6
ไม่เห็นด้วย	1	-	-	1	-	1	-	-	1
	0.8	-	-	0.6	-	1.4	-	-	0.6
ไม่ตอบ	-	1	1	-	1	-	-	-	1
		2.0	4.0		2.6				0.6
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากคำถามที่ว่า การมีผิวเคียวเมียวเดียวเป็นสิ่งที่ปรากฏชัดในสังคมของท่าน พบว่า ผิวดองเหลืองตอบคำถามข้อนี้เห็นด้วยถึง 177 คน จำนวนทั้งหมด 180 คน คิดเป็นร้อยละ 98.3 เป็นเพศชาย 129 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 98.5 มีสถานะภาพแต่งงานแล้ว 153 คน จาก 155 คน คิดเป็นร้อยละ 98.7 จะอยู่ในช่วงระหว่าง 21-30 ปี 72 คน จากจำนวนทั้งหมด 74 คน คิดเป็นร้อยละ 97.3

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 การมีบุตรมากทำให้ เกิดประโยชน์ในด้านการมีแรงงานในการทำงานเพิ่มขึ้น

การมีบุตรมากทำให้ เกิดประโยชน์ใน ด้านการมีแรงงาน ในการทำงานเพิ่มขึ้น	เพศ		สถานภาพ สมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
เห็นด้วย	74	18	10	82	22	36	24	10	92
	56.5	36.7	40.0	52.9	56.4	48.6	45.3	71.4	51.1
ไม่มีความเห็น	53	27	12	68	15	35	27	3	80
	40.5	55.1	48.0	43.9	92.3	47.3	50.9	21.4	44.4
ไม่เห็นด้วย	3	3	1	5	-	3	2	1	6
	2.3	6.1	4.0	3.2	-	4.1	3.8	7.1	3.3
ไม่ตอบ	1	1	2	-	1	-	-	-	2
	0.8	2.0	8.0	-	2.6	-	-	-	1.1
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากคำถามข้อนี้ พบว่าผู้ต้องสงสัยตอบคำถามข้อนี้ว่าการมีบุตรมากทำให้เกิดประโยชน์ในด้านการมีแรงงานในการทำงานเพิ่มมากขึ้น พบว่าผู้ต้องสงสัยตอบว่าเห็นด้วยถึง 92 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 51.5 เป็นเพศชาย 74 คน จาก 131 คน คิดเป็นร้อยละ 56.5 มีสถานะแต่งงานแล้ว 82 คน จากจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 52.9 อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 21-30 ปี 36 คน จากจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 48.6 แสดงว่าชนเผ่าผู้ต้องสงสัยเมื่อแต่งงานแล้วก็นิยมมีบุตรเพื่อที่จะให้บุตรมาช่วยทำงาน หรือให้บุตรนี้ไปรับจ้างการทำงานให้กับหมู่บ้านที่ใกล้เคียง

ตารางที่ 23 การรู้จักวิธีการคุมกำเนิดและการวางแผนครอบครัว

ท่านได้รู้จักวิธีการคุมกำเนิดและวางแผนครอบครัวหรือไม่	เพศ		สถานภาพสมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
เคยรับทราบ	3	2	-	5	-	3	1	1	5
	2.3	4.1	-	4.1	-	4.1	1.9	7.1	2.8
ไม่แน่ใจ	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ไม่เคยรับทราบ	126	46	23	149	37	70	52	13	172
	96.2	93.6	92.0	96.1	94.9	94.6	98.1	92.9	95.6
ไม่ตอบ	2	1	2	1	2	1	-	-	3
	1.5	2.0	8.0	0.6	5.1	1.4	-	-	1.7
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากคำถามข้อนี้ ผิดต้องเหลืองได้ตอบคำถามว่า ไม่เคยได้รับทราบถึงเรื่องวิธีการคุมกำเนิด และการวางแผนครอบครัวแต่อย่างใดเลย จำนวนถึง 172 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 95.6 เป็นเพศชาย 126 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 96.2 มีสถานะภาพแต่งงานแล้ว 149 คน จากจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 96.1 จะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 21-30 ปี 70 คน คิดเป็นร้อยละ 94.6 แสดงว่าพิธีการแต่งงานและมีครอบครัวของชนเผ่าผิดต้องเหลืองนั้นไม่รู้จักวิธีการคุมกำเนิดหรือวางแผนครอบครัวแต่อย่างใดเลย ซึ่งมีผลทำให้ประชากรของชนเผ่าผิดต้องเหลืองนั้นเพิ่มมากขึ้น แต่ธรรมชาติก็ได้ทำลายผิดต้องเหลืองไปด้วย และการที่สืบพันธุ์ในเชื้อสายยีนส์เดียวกันนั้นจะทำให้ผิดต้องเหลืองนั้นมีช่วงอายุที่ไม่ยืนยาวมาก จะพบว่าในสังคมของผิดต้องเหลืองเมื่อมีอายุประมาณ 40 ปีขึ้นไป บุคคลผู้นั้นก็จะเสียชีวิตแล้ว

สมมติฐานที่ 6 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของ ผีตองเหลือง

รัฐบาลได้พัฒนาชนเผ่าผีตองเหลืองมาตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3-5 โดยเน้นศึกษาผลกระทบต่อชนเผ่าผีตองเหลือง โดยเฉพาะในเรื่องการพัฒนาชนบทและการพัฒนาสงเคราะห์ไปพัฒนาชาวเขาเริ่มมีการใช้แผนฯ ฉบับที่สามเป็นต้นมา โดยส่งเจ้าหน้าที่จากกรมประชาสงเคราะห์ไปพัฒนาชาวเขาแนะนำวิธีการเกษตรกรรมสมัยใหม่ เดิมทีชาวเขาปลูกข้าวเจ้าและข้าวเหนียวเป็นอาหารหลักและปลูกสวนครัวเป็นอาหารเสริมภายในครอบครัว จากคำแนะนำของเจ้าหน้าที่กรมประชาสงเคราะห์ชาวเขา ทำให้ชาวเขาหันมาเปลี่ยนแปลงมาปลูกพืชเศรษฐกิจ เช่น ข้าวโพด กาแฟ และพืชไร่อื่นๆ แทนของเดิม แต่ยังไม่สามารถหาตลาดรองรับให้ ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ที่ตามมา

จนกระทั่งปัจจุบันถึงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 7 (พ.ศ.2535 - 2539) อันส่งผลให้ประเทศไทย ได้ปรับระบบโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยเศรษฐกิจได้ปรับตัวเป็นลักษณะที่เปิดกว้างเข้าสู่เศรษฐกิจนานาชาติมากขึ้น โครงสร้างทางเศรษฐกิจเปลี่ยนเข้าสู่การผลิตที่มีภาคอุตสาหกรรมเป็นฐาน

โครงสร้างทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนไปในสังคมไทยเริ่มเปลี่ยนจากชุมชนชนบทมาสู่ความเป็นชุมชนเมืองมากยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้การปรับตัวของชุมชนบางส่วนต้องดำเนินวิถีชีวิตแบบ ไทยดั้งเดิม มาเป็นชีวิตสมัยใหม่ จึงก่อให้เกิดปัญหาสังคมเมืองด้านต่างๆ ตามมา เช่น ปัญหาอาชญากรรมทางเศรษฐกิจในรูปแบบต่างๆ ปัญหายาเสพติด ปัญหาชุมชนแออัดและปัญหาการจราจรในเมืองใหญ่มีแนวโน้มสูงขึ้น

แต่ปรากฏว่า แนวทางในการปฏิรูประบบบริหารการพัฒนาของรัฐ ทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ตลอดจนจนแนวทางการระดมความร่วมมือจากภาคเอกชนไม่ประสานสอดคล้องกับโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคมของประเทศที่ได้เปลี่ยนแปลงไป อันทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเปลี่ยนแปลงแผนไปสู่ภาคปฏิบัติในระยะเวลาที่ผ่านมา แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 7 จึงได้กำหนดแนวทางปรับปรุงระบบบริหารงานในภาครัฐบาลให้สามารถดำเนินการได้อย่างเป็นระบบและครบวงจร

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในแผนพัฒนาฉบับที่ 7 โดยเฉพาะการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ แก้ไขปัญหาความยากจน และอนุรักษ์แก้ไขปัญหาลิ่งแวดล้อม

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า รัฐบาลไทยควรที่จะอนุรักษ์กลุ่มชนผีตองเหลืองให้มีความเป็นอยู่ พัฒนาการผลิตระบบเศรษฐกิจ และจัดพื้นที่ป่าส่วนหนึ่งสำหรับชนกลุ่มน้อยส่วนนี้ที่กำลังจะสูญ

จากคำถามที่ว่า ท่านต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลในเรื่องต่อไปนี้อย่างไรมากที่สุด ผิดต้องเหลืองได้ตอบว่าเรื่องการจัดเขตให้กลุ่มชนเผ่าผิดต้องเหลืองอยู่กันอย่างอิสระถึงจำนวน 164 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 91.6 เป็นเพศชาย 122 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 93.1 มีสถานะภาพแต่งงานแล้ว 141 คน คิดเป็นร้อยละ 91.6 ช่วงอายุเป็นผู้ที่อยู่ในระหว่าง 21-30 ปี 68 คน จากจำนวนทั้งหมด 74 คน คิดเป็นร้อยละ 93.2 จากการตอบคำถามดังกล่าวนี้ แสดงว่าชนเผ่าผิดต้องเหลืองนั้นมีความต้องการที่จะอยู่อย่างอิสระ คือไม่ต้องการที่จะให้ชนชาวพื้นเมืองเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ซึ่งเป็นนิสัยดั้งเดิมของชนเผ่าผิดต้องเหลือง

สมมติฐานที่ 7 บทบาทนักพัฒนาในหน่วยงานของรัฐบาลมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของผิดต้องเหลือง

พบว่าในชีวิตจริงชนเผ่าผิดต้องเหลืองไม่ต้องการคบค้าสมาคมกับชาวพื้นราบ หรือชาวเขาใด ๆ สังเกตพฤติกรรมของชนเผ่าผิดต้องเหลืองที่ชอบหลบซ่อนย้ายถิ่นอยู่ตลอดเวลา แต่สาเหตุที่ต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมระบบเศรษฐกิจแบบหาของป่าล่าสัตว์ (Hunting and Gathering Societies) มาเป็นแลกเปลี่ยนสิ่งของที่ตนเองผลิต เป็นผลิตภัณฑ์จากไม้ ซึ่งตลาดมีความต้องการน้อยมาก ชนเผ่าผิดต้องเหลืองก็วิวัฒนาการมาขายแรงงานให้กับชาวเขาเผ่าม้ง ทำให้บทบาทของนักพัฒนามีเจ้าหน้าที่ศูนย์สงเคราะห์ชาวเขา เพียงกลุ่มเดียวที่สัมผัสใกล้ชิดกับชนเผ่าผิดต้องเหลือง ส่วนเจ้าหน้าที่ราชการ ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอผู้นำท้องถิ่นก็ได้เข้าไปช่วยเหลือชนเผ่าผิดต้องเหลืองเพียงบางครั้งคราว เช่น ในการแจกอาหารและเสื้อผ้าแก่ชนเผ่าผิดต้องเหลืองเป็นบางครั้งคราว จึงกล่าวสรุปได้ว่านักพัฒนาในหน่วยงานของรัฐบาลไม่ได้พัฒนาชนเผ่าผิดต้องเหลืองหรือส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของผิดต้องเหลืองเลย เพราะฉะนั้นจึงไม่ยอมรับสมมติฐานข้อนี้ และการมีการศึกษาในรายละเอียดต่อไป

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 25 ความร่วมมือช่วยเหลือที่ผิดองเหลืองได้รับจากหน่วยงานของรัฐบาล

ท่านได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานของรัฐบาล	เพศ		สถานภาพสมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
นักศึกษา	-	-	-	-	-	-	-	-	-
เจ้าหน้าที่ศูนย์สงเคราะห์ชาวเขา	127	47	23	151	37	72	51	14	174
ผู้นำองค์กรท้องถิ่น เช่น ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน	96.9	95.9	92.0	97.4	94.9	97.3	96.2	100	96.7
ผู้ปกครองท้องถิ่น	74	28	13	89	24	40	28	10	102
ไม่ตอบ	56.7	57.1	52.0	57.4	81.5	54.1	52.8	71.4	56.7
	1	2	1	2	1	2	-	-	3
	0.8	4.1	4.0	1.3	2.6	2.7			1.7
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

ซึ่งมีกลุ่มนักศึกษาเจ้าหน้าที่ศูนย์สงเคราะห์ชาวเขาผู้นำองค์กรท้องถิ่น พบว่าผิดองเหลือง บอกว่าจะได้รับความร่วมมือช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ศูนย์สงเคราะห์ชาวเขามากที่สุด 174 คน จากจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 96.7 เป็นเพศชาย 127 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 96.9 สถานะภาพสมรสเป็นคนที่แต่งงานแล้ว 151 คน จากจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 97.4 อยู่ในอายุระหว่าง 21-30 ปี จำนวน 72 คน จากจำนวน ทั้งหมด 74 คน คิดเป็นร้อยละ 97.3 แสดงว่าหน่วยงานที่ไปให้การช่วยเหลือชนเผ่าผิดองเหลืองนั้นก็คือเจ้าหน้าที่ศูนย์สงเคราะห์ชาวเขาซึ่งมีมากที่สุด และที่รองลงคือผู้นำองค์กรท้องถิ่น เช่น ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือนายอำเภอ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นั่นก็จะไปช่วยเหลือชนชาวเขาผิดองเหลืองเป็นครั้งคราว จากการตอบคำถามของผิดองเหลืองดังกล่าวนี้ก็พบว่า ผิดองเหลืองนั้นถึงแม้จะเป็นชนเผ่าหนึ่งที่จะเก็บตัวอยู่ในป่า แต่ก็ยัง

ได้รับความช่วยเหลือบางส่วนจากหน่วยงานของรัฐ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ศูนย์สงเคราะห์ชาวเขาด้วยกันเองที่ได้ดูแลชาวเขาฝิ่นต้องเหลืองนี้ให้ดำรงตนอยู่ในภาวะธรรมชาติ ทำให้ไม่สูญหายไปจากระบบวิทยานิเวศของสังคมไทย

สมมติฐานที่ 8 บทบาทนักพัฒนาในภาคเอกชน มีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของฝิ่นต้องเหลือง

นักพัฒนาเอกชนที่เข้าไปช่วยเหลือชนเผ่าฝิ่นต้องเหลือง คือนักบุญในคริสต์ศาสนา จากการเข้าไปวิจัยครั้งนี้พบว่านักบุญในศาสนา ชื่อ บุญยีน สุขแสนห์ เป็นสัญชาติอเมริกาได้เข้ามาอาศัยร่วมกับชนเผ่าฝิ่นต้องเหลือง ซึ่งต้องเจอกับปัญหาทางด้านขนบธรรมเนียมและภาษาที่แตกต่างจากชนเผ่าอื่นมากจนต้องใช้เวลาจนถึงจะสามารถพูดจาเข้าใจกันได้ ภาษาที่ใช้ก็มีภาษาพูดอย่างเดียว ไม่มีภาษาเขียน บุญยีน สุขแสนห์ ได้เข้าไปสอนฝิ่นต้องเหลืองให้ใช้ชีวิตแบบชาวพื้นราบ เน้นในเรื่องการรักษาสุขภาพและอนามัยมากที่สุด การเผยแพร่คริสต์ศาสนาของนายบุญยีน สุขแสนห์ กระทำได้น้อยมาก เพราะชาวเขาเผ่าฝิ่นต้องเหลืองนิยมความเชื่อถือ ภูตผีปีศาจสิ่งลี้ลับดั้งเดิมอันติดตัวมากับบรรพบุรุษ กล่าวโดยสรุป บทบาทของนักพัฒนาในภาคเอกชนมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของฝิ่นต้องเหลืองโดยตรง เพราะได้เข้ามาเปลี่ยนแปลงการดำรงชีวิตและมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของฝิ่นต้องเหลืองได้บ้างบางส่วน จึงยอมรับสมมติฐานข้อนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 26 การได้รับความร่วมมือช่วยเหลือจากหน่วยงานเอกชน

ท่านได้รับความร่วมมือช่วยเหลือจากหน่วยงานของเอกชนหรือไม่	เพศ		สถานภาพสมรส		อายุ				รวม
	ชาย	หญิง	โสด	แต่งงาน	<21 ปี	21-30	31-40	40ขึ้นไป	
จากหน่วยงานเอกชนบางครั้ง	25	15	5	35	8	15	14	3	40
จากนักบุญในคริสต์ศาสนา	19.1	30.6	20.0	22.6	20.5	20.3	26.4	21.4	22.2
ไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือ	123	46	23	140	36	68	51	14	169
ไม่ตอบ	93.9	93.9	92.0	94.2	92.3	91.9	96.2	100	93.9
	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	1	2	1	2	1	2	-	-	3
	0.8	4.1	4.0	1.3	2.6	2.7			1.7
รวมทั้งหมด	131	49	25	155	39	74	53	14	180
	100	100	100	100	100	100	100	100	100

การได้รับความร่วมมือช่วยเหลือจากหน่วยงานเอกชนหรือไม่ ผิดต้องเหลืองได้ตอบคำถามข้อนี้ว่าจากนักบุญในคริสต์ศาสนาจำนวน 169 คน จากจำนวนทั้งหมด 180 คน คิดเป็นร้อยละ 93.9 เป็นเพศชาย 123 คน จากจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 93.9 เป็นคนแต่งงานแล้ว 140 คน จากจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 94.2 และช่วงอายุจัดอยู่ในช่วงอายุ 21-30 ปี 68 คน จากจำนวนทั้งหมด 74 คน คิดเป็นร้อยละ 91.9 จากการตอบคำถามดังกล่าวพบว่าชนเผ่าผิต้องเหลืองนั้นจะได้รับความร่วมมือช่วยเหลือจากนักบุญในคริสต์ศาสนามากกว่าหน่วยงานเอกชนอื่นที่เขาไปช่วยเหลือชนเผ่าผิต้องเหลือง

กล่าวโดยสรุป จากการวิจัยชนเผ่าผิต้องเหลืองนั้นยืนยันสมมติฐานในเรื่อง เรื่องจำนวนป่าไม้ ที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติ การติดต่อทางวัฒนธรรม การรับกระแสวัฒนธรรมเมือง บทบาทนักพัฒนาภาคเอกชนมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของผิต้องเหลืองโดยตรง ในเรื่องแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ส่วนบทบาทนักพัฒนาในหน่วยงานของรัฐบาลว่ามีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของผิต้องเหลืองน้อยมาก เพราะศักยภาพชนเผ่าผิต้องเหลือง เมื่อเทียบกับชนกลุ่ม

น้อยเผ่าอื่น เช่น ม้ง อีเก้อ เย้า พวกนี้สร้างปัญหาให้รัฐบาลมากกว่า เช่น ปัญหาปลูกพืชเสพติด ปัญหาความมั่นคงภายใน และการบุกรุกทำลายแหล่งต้นน้ำลำธาร ตลอดจนปัญหาราคาพืชตกต่ำ ชาวเขาเหล่านี้จะร้องเรียนทางภาครัฐบาล ส่วนชนเผ่าเผ่าต้องเหลือง ไม่รู้จักว่าจะร้องเรียนกับใคร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย